

ta manera va anar creixent el nombre d'enemics, sols i únicament per manca de tàctica dels dirigents.

La noblesa, molt certament sentida per part d'alguns dels principals directors, de que havien d'ésser tractats per igual els amics que els enemics, passà de mida, arribant a l'extrem de que en qualque modalitat de la vida de relació ciutadana que es presentés, quasi sempre era tractat millor l'enemic que no l'amic. —Aquest—devien dir-se—ja el tenim content, ja és dels nostres; a qui hem de sumar és als qui no estan amb nosaltres.—I en son desig d'acaparament, moltes i moltes vegades es sacrificà l'amic per a atendre el qui no ho era ni ho serà mai.

Aquella forma d'actuar ens ha portat a això que avui veiem: que els malagraits, als qui serviren millor, són els més acèrrims enemics. La gratitud és flor que no creix en els jardins dels malvats; i la incultura és també una mala herbota que ajuda a matar aqueixa flor tan preuada de la gratitud.

I, per a finalitzar, els qui, encara que forasters i sense cap dret, porten avui el timó del govern de la ciutat, ens ensenyen el camí que havien de seguir ahir els nostres amics. La consigna de l'Alcaldia és gràficament exposada: *Guerra a mort* a tots els que no comparteixin les seves quimeres amagatzemades durant quinze anys seguits. *El pacte de la fam* volen que produeixi tots els seus efectes. I, per a aconseguir-ho, no es deturen en els empleats més modestos, arriben també als comerciants i als industrials contra els qui l'Alcalde ha declarat i ha fet declarar el *bolcot* més asquerós.

Contra aquesta ignominia que es fa des de Ca la Ciutat, hem de respondre també amb el crit de guerra. La unió que hem de fer tots els industrials i comerciants que també tenim dret a la vida, haurà d'ésser sagrada; i aquesta unió ens donarà el triomf en temps no llunyà. I, com que la venjança és el *plaer dels deus*—i també dels homes,—nosaltres i solament nosaltres serem els qui imposarem en son dia la llei del Talió: *Ojo por ojo y diente por diente*.

REINART

Revisat per la censura governativa

En Cambó ha donat el «do» de pit

No és cert, com deien males llengües, que En Cambó, de l'Espanya gran, tingui cap corda adormida. Sols repassant les seves notes hom queda convençut... convençut de la poca vergonya que tenen alguns polítics.

Ja sap el *leader* de la Lliga que Madrid, país de tontos, és cel obert per als *barras* i d'aquí que el *nostre* Cambó sigui el rei de la «guta-percha».

«El Govern Berenguer ha prestat immensos serveis al país... però hi ha que reconèixer alguns errors entre els quals es destaca el dels nomenaments d'Alcalde i Tinents d'Alcalde de R. O....»

Definitiu! Edificant!... Per a caciquejar a Catalunya s'han concedit, als homes de la plaça de la Cucurulla, tots els alcaldes i tots els tinents, i quan algun els ha sortit *cubarot*, nova R. O., nou alcalde i tothom content.

Com que En Cambó la major part del temps viu a la Xina i els madrilenys semblen haver-s'hi nacionalitzat també, potsèr que a un i altres els haurà passat per alt la gentilesa del Comte d'Anual, ¡ai! volem dir de Xauen.

R.

Per al setmanari «L'Opinió»

Reblant el clau

El valent setmanari republicà socialista «L'Opinió» ha parlat de LLUITA. Tot i els anants i vinents i les inútils recomanacions, el setmanari barceloní copià la nota que hem publicat més d'una vegada i més de dues en les planes del nostre periòdic, per a posar de relleu el desinterès (?) amb que el conseller i primer contribuent don Agustí Aymerich, delegat del Matader, serveix els interessos de Granollers; així com també inserí aquella nova de la quantitat que En Ramon Montanyà s'ha fet assignar, pels seus amics de l'Ajuntament, en concepte d'arbitri d'inquilinat.

Darrerament en el número 129, aparegut divendres, dia 12, «L'Opinió» torna a parlar de LLUITA, i diu:

«El senyor Ramon Montanyà de Granollers. — Rebem d'aquest ciutadà unes ratlles molt atentes negant veracitat a la nota que publicarem reproduint paraules del setmanari *Lluita* d'aquella població. Nosaltres no podem fer altra cosa que convidar *Lluita* a que escaixi bé la seva informació.»

Nosaltres, que tenim a molt honor que una publicació com aquesta a la qual ens venim referint, tingui l'atenció de recollir les denúncies que formulem, tenim també l'obligació, i la cumplim amb entesa, d'escatir bé l'informació recollida per «L'Opinió».

Es ben cert i no hi ha ningú que en veritat ho pugui desmentir, que En Ramon Montanyà i Guasch, amic íntim i conseller honorari de l'ex-Alcalde de R. O. senyor Albert Rosàs i Macià, conegut vulgarment pel *Mistic de Loyola*, es cobrà els bons consells que li donava, fent-se rebaixar fins a **8'46 ptes.** la quantitat de **108 ptes.** que li corresponia pagar per l'impost d'inquilinat; i és cert també que en canviar l'alcalde i nomenar, també de R. O., el senyor Esteve Camillo i Mustarós, qui, tal com el seu antecessor, milita a les files de la Lliga Regionalista i continua rebent els consells del senyor Ramon Montanyà, aquest ciutadà tan honorable (?) segueix aconsellant En Camillo i continua pagant *dues pessetes amb onze cèntims i mig cada trimestre* en concepte d'inquilinat; quantitat aquesta que resulta irrisòria i molt inferior a la que té assignada el més modest dels obrers manuals.

Cal remarcar, per veure més clar la injustícia, que el senyor Ramon Montanyà viu en casa pròpia a la plaça de la Constitució, la millor de la ciutat; que té un establiment de robes de tal importància, que és considerada entre les de més categoria a Granollers.

I, si en el caire d'honoradesa tributativa, això que venim manifestant diu prou bé qui és

Inaugurem avui una secció nova, que podríem titular «Confessant unes culpes». Un company de causa, que veu clara la situació política de Granollers d'ahir, d'avui i del demà, ens dirà de temps en temps quelques veritats, bo i reconeixent que poden no agradar sempre. Més, com sigui que en aquesta casa creiem que hem de parlar clar als amics, donarem cabuda als articles d'aquest nou col·laborador, sempre que, a judici de la Redacció, no siguin contraproduents.

el senyor Montanyà, en son aspecte polític és per l'estil.

En Ramon Montanyà és encara — o ho ha estat fins fa molt poc — soci actiu i militant del Centre Catòlic, primera i única societat clerical de Granollers. Aqueixa condició li ha impossibilitat l'ingrés a La Unió Liberal, entitat que és la verdadera Casa del Poble liberal de Granollers.

El senyor Montanyà (R.), educat sempre en les Escoles Cristianes i ex-alumne militant, segueix les doctrines d'aquells bons germans, i té uns grans aparadors en son establiment on sovint s'hi exposen totes les imatges de totes les rifes que es fan per totes les associacions catòliques i té uns esplèndits balcons on s'hi posen els domassos i les estampes de consuetud en totes les diades de processons i en les festes del Crist Rei. Això no li priva, al senyor Ramon Montanyà, perquè exploti el cognom de Montanyà (metge a Barcelona, i persona a qui amb tots els respectes podem considerar que dignament pot militar en les files del socialisme català), i que ell vagi i vingui davant i darrera d'homes com Joaquim Maurín (qui sap amb quines intencions) el dia que aquest propagador de les idees comunistes ve a Granollers per a donar una conferència, i altre dia que ve Angel Pestaña miri — encara que inútilment — d'entaular conversa i amistat amb el conegut sindicalista.

I tot això de valguer-se de males arts per no pagar el què li pertoca, i tot el del Crist Rei, i moltes d'altres coses, nosaltres li perdonariem al senyor Ramon Montanyà, si aquest ciutadà no es movés de les fileres de la Lliga, que és on té el seu lloc i les seves amistats, com podrien dir-nos-ho el senyor don Jaume de Riba i don Josep M.ª Tries de Bes. Però el senyor Montanyà, com d'altres, senten ara la febre del republicanisme i criden i avaloten perquè **volen manar** quan s'implanti a Espanya la República.

Ai, pobre República i pobre ciutat nostra, en mans d'un trànsfuga i un rabiós com En Ramon Montanyà i Guasch!

Comunistes «pour rire»

Ens assabentem que els sindicalistes de La Unió Liberal preparen la reforma del Reglament en fervent col·laboració amb els conservadors que es solidaritzen amb l'obra a realitzar. I que de la reforma n'esdevindrà l'enlairament espiritual de la que serà casa pairal del comunisme granollerí.

Ho trobem lògic i ho aplaudim sense reserves.

¿No era ahir, en la festa d'homenatge als fundadors de la Casa, que el pulcre Valeri Mas cedia la presidència a l'Esteve Camillo, Alcalde de R. O., representant de la Dictadura,

i que per a sumar-se a la protesta organitzaren una vaga general en dia de mercat?

¿Què molt, doncs, que En Puntas, heroi de la nit del 12 de juliol, aconselli als seus amics que prestin conformitat a que no puguin ésser socis de La Unió Liberal els que vagin a processons, ni adornin els balcons de llurs cases en diades religioses?...

En el teatre *tutto e convenzionale*, deia el *signore Querubini*, i en la comèdia que el representa a Granollers, tot són *Querubinis*, blancs i roigs.

Z